

Седемдесет и първа глава

Додранс води Блавор и Винко Станс по дълъг коридор. Разминават се с влечугоподобни и друг вид извънземни същества, така наречените сиви. Накрая стигат до дъното на коридора, където се намира офиса на управителя на базата.

- Добре си се уредил – казва Блавор на Додранс. - Рядко някой с човешки образ може да се уреди на такава длъжност.

- Смятам, че това е благодарение на теб и дядо – обяснява Додранс. - Дълго време съм на най-отговорни длъжности, никога не съм имал проблеми с външния си вид. Страшните същества се оказаха доста толерантни към други раси.

- Ако не беше на такава длъжност, нямаше да си на същото мнение – не се съгласява Блавор. - Аз съм с техния външен вид, но онези, които знаят, че съм получовек, ме презират и при първия удобен случай ми правят кален номер.

- Може би това е защото си попаднал на такива същества – прави предположение Додранс. - Слава Богу, досега всичко върви гладко в моята кариера.

- Разбрах, че си дал убежище на Либита – казва Винко Станс.

- Да – потвърждава Додранс. - Нея подгониха преди вас. Жупанът ме помоли да я приема.

- Жупанът? - чуди се Винко Станс. - Онзи жупан? Откъде го познаваш?

- Той дошъл в нашето време да търси Миро и Драгица – обяснява Додранс. - Развалила му се машината

на времето и сега не може да се върне.

- А какво общо има той с Либита? - интересува се
Винко Станс.

- Той е бащата на синовете й – казва Додранс.

- На Инко Нитс и Монти Кол? - подскача Винко

Станс. - И досега да не знам?!

- И аз доскоро не знаех – клати глава Додранс.

- И къде е сега жупанът? - пита Винко Станс.

- Никой не знае – вдига рамене Додранс.

- Как така никой? - не вярва Винко Станс.

- Онези двамата, дето ги домъкнахте зашеметени, те могат да знаят – обяснява Додранс. - Когато се съвземат, можеш да ги питаш. А мога да изпратя мой човек да им сканира мозъците.

- Защо те да знаят? - не разбира Винко Станс.

- Доколкото разбрах, заловени са около вилното селище – отговаря Додранс.

- Да, и какво? - все още не може да схване Винко

Станс.

- Той е бил водачът на вилното селище – обяснява Додранс.

- Значи той изчезнал?! - вика Винко Станс. -

Непременно трябва да го намерим. Може да е в беда. Ако не го измъкнем, могат да станат още по-големи бъркотии. Аз сегашните, които съм направил, не мога да оправя, камо ли онези, които са предизвикани от други хора.

- Ще е много трудно – загрижено казва Додранс. - Историческата врата на рая навярно ще е блокирана след инцидента с полицейската совалка. Разбираш, че вече има малка вероятност да се върнеш на Алтре Мунс, ще те търсят дори и извън Алтре Мунс.

- Ще можем само с кораб – казва Блавор.

- Ще можем? - учудено го поглежда Винко Станс.

- Без мен няма да се справиш – заявява Блавор.
- Досега да не би да съм бил с теб, когато съм се справял? - недоволства Винко Станс.
- Този случай е по-особен – обяснява Блавор. - Ако не измъкнем жупана, ще настъпят сериозни промени, които може да ме засегнат. Просто искам да съм сигурен, че всичко ще бъде наред.
- Все пак смятам, че ще се справим и без теб – не се съгласява Винко Станс.
- Аз имам кораби – казва Блавор, - а ти нямаш. Забрави ли, че вече нямаш власт и не разполагаш с никакви превозни средства, освен с краката си?
- Ти да не би да имаш власт? - пита Винко Станс.
- Не ми и трябва – отговаря Блавор. - Важното е, че имам пари. С политика не се занимавам.
- Щом не се занимаваш с политика, по-добре е да стоиш настрана от този случай – казва Винко Станс. - Ако искаш да си нямаш неприятности с велможите, наистина, не се меси.
- Че какво общо имат велможите с това? - чуди се Блавор.
- Управата на Алтре Мунс и велможите са в много близки отношения – обяснява Винко Станс. - Ако ядосаш едните, можеш да ядосаш другите.
- О-о, това го знам – вика Блавор. - Велможите обаче са много зависими от мен, защото имат големи кредити към моята фирма. Постоянно им правя отсрочки на изплащането, но те знаят, че в някой момент ще си поискам парите с лихвите.
- Точно затова ще се опитат да се отърват от теб – казва Винко Станс.
- Не е толкова просто – обяснява Блавор. - Дългът всъщност не е директно към моята фирма. Много фирми и

лица са обвързани по такъв начин, че ако някой се опита да прекъсне някъде веригата, тя да се възстановява автоматично с резервно звено. Няма измъкване. Трябва да си върнат дълга, иначе отиват в мините за силна руда.

- Не ми е ясно какво си направил и точно затова не ми се иска да се занимавам с търговия – заявява Винко Станс. - Но сега може да се съглася да ми помогнеш, защото нямам друг избор.

- Засега мисля, че велможите няма да се намесят – казва Додранс. - Те си имат други проблеми. Наближават избори за главен велможа и никой няма да рискува да се занимава със странични неща, които могат да попречат на изборната кампания.

- Значи, моментът е подходящ да действаме – доволно потрива ръце Блавор. - Задължен съм на жупана за сделките с житно питие, затова искам да го измъкна, дори и да се наложи да вдигна във въздуха Урби Макс.

- Не искам да се дават невинни жертви – заявява Винко Станс. - В никакъв случай няма да позволя да се употребява оръжие!

- Недей да бъдеш такъв краен пацифист – укорява го Блавор. - Няма голяма полза от това.

- Аз да предупредя – не се успокоява Винко Станс.

- Е-е, ти си повече човек от мен, а от майтап не разбираш – клати глава Блавор.

- Добре, добре – съгласява се Винко Станс. - Знам, че обичаш да се майтапиш. Признавам си, че нямам много развито чувство за хумор.

- Не е изключено да е генетично заложено и при някои случаи вместо да се запазва от наличието на повече човешки гени, да се потиска – прави предположение Блавор. - Аз например много обичам човешки вицове, а знам, че ти от малък плачеше, когато чуеше виц.

- И сега не ги понасям – казва Винко Станс. - Е, няма да ревна, ако някой неволно ми изгръска виц в очакване да се разсмея. Просто няма да прихна, а по-скоро може да избухна, ако не бях толкова въздържан.

- Не съм забелязал да си от най-въздържаните – смее се Блатор, - но без да съзнаваш, понякога се изразяваш доста духовито. Това ме навежда на мисълта, че не си съвсем изгубена кауза. Сега, след като няма да се занимаваш с политика, можем да отделяме по малко време за развиване на чувството ти за хумор. Бориш се в името на човечеството, а си някакъв сухар. Трябва да умееш да се смееш.

- Дядо – сопва се Винко Станс, – колко пъти съм ти казал, че чувството за хумор няма нищо общо с тъпите вицове, които знаеш?

- Няма ли? - чуди се Блатор. - А защо не се смееш и на умните вицове?

- Кажи ми поне един – гледа го Винко Станс право в очите.

- Ами за влечугото, което минава през пространстения тунел – казва Блатор. - В коя галактика се намира, ако опашката му е в едната, а муцуната – в другата?

